

JAK JSEM VEZL KŮROVCE

Michal Vaněček

a jiné

neobyčejné povídky

FRAGMENT

Ilustroval Pavel Kantorek

Jak jsem vezl kůrovce a jiné neOBYČEJNÉ POVÍDKY

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

**Jak jsem vezl kůrovce
a jiné neOBYČEJNÉ POVÍDKY – e-kniha
Michal Vaněček, ilustroval Pavel Kantorek
Copyright © Fragment, 2013**

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JAK JSEM VEZL KŮROVCE

Michal Vaněček

a jiné

nepobyčejné povídky

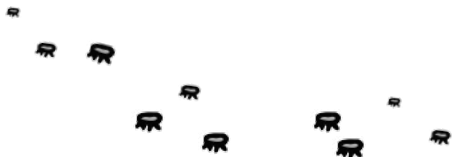
Ilustroval Pavel Kantorek

 FRAGMENT

Tuto knihu věnuji svému tchánovi, kterému jsem
cestou z lázní zlomil kůrovce...

Obsah

Máme lepší výhled než oni	5
Jak chtěl Jarda letět domů	11
Dva na pokoji	17
Jak jsem tankoval	25
Jak nám pes rozdělil vesnici	29
Jak jsme vyráběli tramvaj	35
Jak měl kamarádův syn kapavku	47
Jak jsme jedli meloun	53
Jak jsme pronásledovali šneky	57
Taxikář	61
Jak jsem zatkl plukovníka	68
Co je to oblečení?	75
Jak jsme vychovali Martina	79
Jak jsem se léčil	86
Rozhledna	95
Jak manželce ukradli auto	100
Jak jsem vezl kůrovce	105

Máme lepší výhled než oni

„Dobrý den, pane inženýre!“ zahlaholil příchozí.

„Zdravím vás, doktore,“ zvedl se od stolu pán v obleku, aby přivítal příchozího kolegu.

Seděli na terase lodi, která kotvila skoro pod mostem na řece a sloužila jako luxusní restaurace.

Usedli ke stolku, objednali si kávu a minerálku. Chvilíli nezávazně povídali o počasí, o tom, jak je v politice bordel a že horší už to být nemůže. Pan inženýr po chvílce vytáhl notebook, že se ještě, než jim donesou kávu, podívají na poslední senzace z politiky, aby se trochu zasmáli.

...

Na druhé straně řeky, pod mostem, přistoupil otrhaný muž k muži sedícímu na starém sedadle z auta. Muž podřimoval, takže až když do něj trhan párkrát strčil, ulekaně se probral.

„Co se děje?“ zeptal se vyděšeně.

„Co by se dělo?“ zasmál se stojící muž. „Jen že mi sedíš v křesle.“

„To je vaše křeslo?“ omluvně vstal muž a zvedl sportovní tašku, co ležela vedle sedadla.

„Jo, je moje,“ přikývl spokojeně muž, „přítáhl jsem si ho támhle z autobazaru.“

Muž s taškou pokýval hlavou: „Tak to pardon, omlouvám se.“

„Hele, co seš zač?“ zvednul hlavu sedící muž. „A proč mi vykáš, vole?“

„Já,“ začal koktavě muž se sportovní taškou, „jak bych to řekl, prostě jsem na dlažbě.“

„No to jsme tu všichni,“ zasmál se muž sedící ve svém křesle, „jak ti říkají?“

„Já jsem Ota,“ pravil stojící muž.

„Mně říkají odjakživa Pádlo,“ napřáhl muž ruku.

...

Servírka přinesla kávu a oba muži se uvelebili pohodlně v křesílkách.

„Parádní loď, doktore,“ znalecky pokýval hlavou inženýr, „a takhle když je teplo, to je nádhera, tady sedět, to bych tady dělal byznys pořád.“

„Jo, je tu příjemně, hlavně tu není nikdy plno a kolem dokola klid.“

„Co je to tamhle naproti?“ ukázal inženýr rukou pod most na protějším břehu.

„No co by,“ pokrčil rameny doktor, „houmlesové.“

„Ale že jich tam je," zhnuseně se zašklebil inženýr, „kurva, to je bordel, že je odsud nevyženu?"

„No jo, ale kam?" odtušil doktor. „Možná už je vyhnali, sem, větší díra už asi není."

„Hnus," ohrnul nos inženýr, „heleďte, tamhle se jeden meje přímo v řece. Kam vůbec choděj na záchod?"

„Asi taky do řeky?" zauvažoval doktor.

...

„Jak jste se sem dostal?" zeptal se Ota.

„Jako kam? Sem?" nechápal Pádlo. „Přišel jsem po svejch."

„Ale ne, já myslím jako vůbec, jak jste se sem dostal..."

„Jo ták, myslíš jako na dno, jak se říká. Vlastně ani sám nevím. Hele, vyrůstal jsem v děcáku, nikdy jsem nic neměl, rodinu, domov. Párkrát jsem seděl, za krádeže teda, žádný zločiny, jinak jsem slušnej člověk, tak co se mnou?"

Ota nic neříkal. Rovnal si v hlavě, proč to vlastně potkalo jeho.

„A co ty?" zeptal se Pádlo, jako by mu četl myšlenky.

„Ani se mi o tom nechce mluvit. Nějaký malér v práci, byla tam nějaká rozkrádačka, nic jsem s tím neměl společnýho, ale vzali mě do vazby, pak se mi teda jako omluvili, že to byl omyl, jenže žena se se mnou rozvedla a obrala mě o všechno. Nemám kam jít," pravil smutně Ota.

„No jo, to znám, tyhle příběhy," pokýval hlavou Pádlo,

„no nic, tady je místa dost, ne? A zatím je teplo, přes léto je to tu slušný.“

Ota se rozpačitě rozhlédl kolem sebe. „Hele, kam se tady chodí... no, víš co myslím?“

„No kam, do řeky přece,“ překvapeně odpověděl Pádlo, „akorát když si tu někdo zrovna meje hubu, je slušnost jít dolů po proudu.“

„Ale jinak se tu asi nemusí uklízet,“ pokusil se o úsměv Ota.

„To nemusí,“ přikývl Pádlo, „a kromě toho, milý příteli, život je příliš krátký na to, abychom uklízeli.“

S těmito slovy podal Otovi krabici s levným červeným vínem.

...

„No, jo, ona to asi není žádná sranda,“ zauvažoval doktor, „skončit takhle pod mostem.“

„Snad je nelitujete,“ podivil se inženýr, „každej si může za to, kde je, ne?“

„No já nevím,“ zamyslel se doktor, „ono se do toho dá možná spadnout, ani jeden neví jak. A zpátky už se asi dá vrátit těžko. Jak je člověk na dně, asi se bez pomoci nevyškrábe nahoru.“

„Chudobou nikoho neohromíte,“ pravil zamyšleně inženýr.

Chvíli mlčeli.

„Jeden známej, on je psycholog, mi jednou říkal, že mezi bezdomovci nikdy nenajdete cikána,“ řekl doktor.

„Čím to je?“ zvedl překvapeně obočí inženýr.

„No asi se o sebe vždycky nějak postarají,“ odušil doktor.

...

Upíjeli střídavě z krabice. Otovi to moc nechutnalo, býval zvyklý na lepší. Ale tady a teď není z čeho vybírat.

Seděli vedle sebe a dívali se přes řeku.

„Na té jachtě jsem párkrát byl,“ řekl melancholicky Ota.

„Nekecej,“ obrátil se na něj překvapeně Pádlo, „jaký to tam je?“

„To máš skoro jedno,“ mávl rukou Ota, „chtěl bys tam jít na večeri?“

„Třeba jednou jo,“ zauvažoval Pádlo, „nikdy jsem v takovém podniku nebyl.“

Ota přemýšlel, jestli se ještě někdy v životě zpod tohohle mostu vyhrabe. Pozoroval, jak dva muži na palubě lodi živě diskutují a dívají se přes most na místo, kde seděli.

Pádlo se zadíval zadumaně přes řeku a po chvíli mlčení řekl: „Ale víš, co je fajn, Oto? Máme lepší výhled než oni!“

Jak chtěl Jarda letět domů

Mám kolegu Jaroslava. Jak se říká, někdo má smůlu na ženský, někdo zase v kartách. Nevím, zda existuje též úsloví, že má někdo cestovní smůlu, ale v jeho případě to platí do puntíku. Nemá smysl psát o každém kufru, který mu s železnou pravidelností na některém letišti zničili či ukradli. Pokaždé si za peníze utržené z pojištění cestovní společnosti zakoupí nový, zcela nezničitelný kufr, aby si jej pak na letišti v New Yorku vyzvedl z jedné strany prošlápnutý černošskou botou číslo 48. To není rasismus, to je prosté konstatování, že tak velkou obuv běloši nemívají. Mimo jiné.

Pouze jednou, při naší společné cestě do Portugalska, doletěl jeho kufr bez nehody. Byl to krásný tmavozelený kufr, s nějakou tvarovou pamětí či co, vyznačující se schopností po jakémkoliv zdeformování se opět narovnat do původního tvaru. Byl proražen kolečkem mého kufru po cestě taxíkem z letiště do hotelu. Jednou nás společně postihla stávka Air France, resp. jejich cateringu, takže jsme

jako kompenzaci při cestě do Ameriky obdrželi neskutečné množství náhradního jídla a alkoholu. Na tuto příhodu rádi vzpomínáme a pokaždé když někam spolu cestujeme, přejeme si, aby Air France zase stávkovalo. V této podobě se nám to ovšem již nesplnilo, leč kolegu Jaroslava stávka Air France zastihla kdysi samotného, a to při odletu z Washingtonu do Prahy.

Když stávkují aerolinky, stává se z vás, coby cestujícího, naprostá nula. Podobně jako ve vězení jste pouhé číslo, tak na letišti jste naprostá nula, co má letenku, která jí je navíc v danou chvíli k ničemu. A tak i nebohý Jaroslav bloudil od přepážky k přepážce a všude vysvětloval, že chce domů. Až když všem sprostě vynadal, zželelo se ho jedné úřednici za přepážkou a bez ohledu na stávku mu změnila letenku, že poletí s nějakou jinou společností přes Kanadu. Jaroslavovi se ten nápad zprvu nezdál, ale pak na to přistoupil. Jinou možnost v podstatě stejně neměl. Mohl zůstat na terminálu Dullesova letiště do doby, než se odborářům ve Francii opět začne chtít pracovat.

Tak nasedl do letadla směr Montreal a usnul. Vzbudil se, když to dradlo při přistávání, a těšil se, že přestoupí na letadlo do matičky Prahy. Ale ve chvíli, kdy letadlo dojíždělo k letištní hale, ještě netušil, jak hluboce se mýlí.

Došel k vstupní přepážce, kde seděl kanadský úředník ostře řezaných a nekompromisních rysů.

„Vy nemáte vízum!“ zachmuřil se úředník.

„Nemám...“ zmateně odtušil Jaroslav.

„A ještě to přiznáváte!“ zvýšil hlas kanadský ochránce práva.

„A proč bych to nepřiznal, já nepotřebuju vízum, letím do Prahy,“ znejistěl Jaroslav.

„Jak – nepotřebuju vízum?“ zabodl zkoumavý pohled úředník do Jardy a jeho pasu.

„Já chci jen přes tranzit, do letadla, co letí do Prahy, já chci domů,“ skoro zaprosil Jarda.

„Tady není tranzit, ha! Co vy na to?“ vítězoslavně zajásal úředník.

„Jak není tranzit?“ nechápal kolega.

„No prostě tady u nás, v Montrealu, na tomhle letišti, nemáme žádný, kurva, tranzit,“ dostával se úředník do otáček.

„Všude je tranzit,“ zkusil to ještě jednou Jaroslav a rozhlédl se, „tady někde musí taky být.“

Úředník bouchl nekompromisně pěstí do stolu: „Tady není žádný tranzit a vy jste protizákonně vstoupil na kanadskou půdu!“

Jaroslav se pokusil pomalu a zřetelně vysvětlit, co ho potkalo za cestovní dobrodružství, že Air France stávkuje a že ho hodná úřednice posadila do letadla, které ho přes Montreal odveze do Prahy.

„Já chci domů,“ ukončil Jaroslav unaveně svoje vyprávění.

„Domů?“ uchechl se úředník. „Za to, co jste provedl, vás můžeme na 48 hodin zavřít do vazby, než se dostanete k soudu za neoprávněné vniknutí na území Kanady.“